

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1925

ΑΡΙΘ. 34

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Παναγιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχα, Κύριε Βασίλειε, ἐν Χριστῷ ἰψ̄ Θεῷ σεβασμιώτατε ἀδελφέ, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα κατισπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορευόμεν.

Ἐπὶ τοῖς εὐαγγελίοις τῆς κανονικῆς ἀναρρήσεως τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος εἰς τὸ ἀκρότατον τῆς Ἐκκλησίας ἀξίωμα, οὐ πάσαι ἀξία ἐτύγχανεν Ἀυτῆ, χαριστηρίους αἰῶνας τῆ Ἀρχιεπισκοπῆς Χριστῷ ἀνεπέμφαμεν, νῦν δὲ τὰ ποθεινότερα Ἀυτῆς κομισάμενοι ἐνθρονιστήρια γράμματα ἀπλήτως αὐτοῖς ἐντυφώμεν καὶ ἀφάτου πληρούμεθα χάριτος. Ἐδλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῆ κανοθεῖαι αὐτοῦ χάριτι καὶ προνοίᾳ ἀναδειξας τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως ποιμένα καλὸν καὶ κυβερνήτην δεξιότατον, ὁ ἐπὶ τὸν περιδοξὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον ἐπαξίως θέμενος τὴν Ὑμετέραν Σεπτὴν καὶ Γερασμιωτάτην Παναγιότητα. Γενοιτο ἰψ̄ περιψυσίῳ τούτῳ καὶ μαρτυριῶ Ἐθροίῳ ἐν τῇ μακρᾷ σειρᾷ τῶν καλοῦντων αὐτὸν ἀειμήτων Πατριαρχῶν περιφανὲς ἀπαγραφῆς τὸ τετιμημένον τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος ὄνομα καὶ περικλυτὸν παραδοῦναι ταῖς μεσὺ ἡμᾶς γενναίς.

Οὐδαμῶς ἀγνοοῦμεν ὅτι ἐν δειναῖς καὶ πολλῶν δακρύων ἀξίαις περιστάσεσιν ἐκάλεσε τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ὁ Θεὸς εἰς διακυβέρνησιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι ἐταπείνος ἀνεμὸς τὸ θεόδομητον αὐτῆς συνταρασσαί σκαφος, ὅμως πεπεισμεθα ὅτι οὐκ εἰς τέλος ἐγκαταλείψει τὴν Ἐκκλησίαν ὁ ἐπαγγελιάμενος ὅτι «καὶ πάλαι ἄδελφον οὐ κατισπάζουσιν αὐτῆς», ἰψ̄ δ' ἐπιτάγματι Ἀυτοῦ κοπασαί ὁ μέγας κλύων καὶ εἰς γαλήνιον τὸ σκάφος αὐτῆ, προσορμισθησεται λιμένα.

Ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης προσάγει τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ λαμπρᾶς διακονίας πολιτικότητην πεῖραν, μεμαρτυρημένην ἰκανότητα, ζῆλον ἐν-

θερμον καὶ σοφίαν καὶ σύνεσιν καὶ ἐν περισσίᾳ πάσαν πνευματικὴν δύναμιν πρὸς τὴν κατ' ἀνθρώπον ἀσφάλειαν καὶ εὐστάθειαν τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Τοῦ Θεοῦ λοιπὸν εὐδοκούντος καὶ προνοούντος, ἡ κατ' αὐτὴν εὐδοθησονται, ὡς οὐκ ἄραξ, ἀλλὰ πολλάκις καὶ θαυμασιῶς ἐν τῷ παρελθόντι ἐγένετο. «Παιρασμὸς αὐτῆν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον εἰπεῖν, οὐκ εἴληψεν εἰ μὴ ἀνθρώπινος, πιστὸς δὲ ὁ Θεός, ὅς οὐκ ἐάσει αὐτὴν πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύναται, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι αὐτὴν ὑπερνεγκεῖν».

Ταύτην τὴν χρηστὴν ἔχοντας ἐλπίδα καὶ ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγιοτάτης, Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας προσαγορευόντες τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα, δεόμεθα τοῦ Κυρίου ἐν ἀδιαπτώτῳ αὐτὴν διατηρεῖν ὕψαι τε καὶ ἀκμῇ δυνάμεων οὐ μόνον εἰς τὸ ἰσχύειν τὴν Μεγάλῃν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ ἀπο τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς πνευματικῆς σκοπιᾶς κατὰ τὴν ἔλλαται κρατησοσάν Ἱερὰν ἐν τῇ καθολοῦ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τάξιν, κανονικῶς ἐπιρραπειν καὶ ἐπινοεῖσθαι τα γενικά Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ἀπὶνα ἀπὸ ἀναγκαίης τῆς χριστιανικῆς κοινότητος κατ' ἐλάττην εἰς μέσον προαγοσῶσι. Πληθὺν τοιούτων συνεισφέρουσάν οἱ τὸν παγκόσμιον καὶ τοὺς ζήτηματων, ἐκκλησιαστικῆς προνοίας τε καὶ ἐπιρρασεως δεομένων, ἐξαιρετικῆς οὐ προσηχῆς χεῖρῶσιν τούτο μὲν ἢ περιττοσά χαλάρωσιν τῶν κοινωτικῶν καθοστώων καὶ δεσμῶν, δια τῆς διασῶσεως ἀρχω ἀαιρετικῶ, τούτο δὲ ὁ κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας δεῖ οὐ πολεμὸς παρ' ἐχθρῶν ποικιλοῦμων καὶ αὐτο τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα ἐπιφερομένων, εἴνεκεν, λύκει ὄντας ἄρα τῆς ἐν σχηματι προφάτω δὲ τῆς χριστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξοματωσῶ μὲν τῶν ἀκακῶν τὰς καρδίας, ἀναταραττωσῶ δὲ τὴν συνείδησιν τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, τῇ θείᾳ Ἀδελφότητι κατασφαλιζόμενος χάριτι Σεπτε, Παναγιώτατε Πα-

τιμάρα, και την περί Σέ χορείαν τῶν Ἰερωάτων Ἀρχιερέων, ἔσιω Ἰησοῦ παροσιατικῆς και διειληπτικῆς ἐν ταῖς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας μεριμνας. «Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος τῆς ἐκκλησίας Ἰησοῦ τῆς ἐκκλησίας διὰ παντός ἐν παντὶ χρόνῳ» Ἀμήν.

Ἀθήνησι τῆς 18. Αὐγούστου 1906

Τῆς Ἰμμερίας Παναγιώτητος
ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός και ὄλωσ πρόθυμος,
+ Ο ΛΕΗΝΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΩΝ

Στατιστικῶς καὶ εἰς βάρος ἐπι τῶν αὐτοκτονιῶν, αἰτίαι καθ' ἡμῶν οἱ τοῦ τυποῦ ἐξαγγέλλονται και ἐξενῶν τὰ αἴτια τὰ προκαλοῦντα ταύτας φθάνει εἰς τὸ ἀμελικτον συμπέρασμα νὰ ἀποδώσῃ ταύτας εἰς τὴν μεσιζουσαν τὰς κοινωνικὰς τάξεις ψυχολογικὴν ἀπιστίαν. Καὶ ὄντως εἴτε οἱ αὐτοκτονοῦντες προβάλλουσι εἰς τὰ σημεῖώματα, ἀνα ἐγκαταλείπουσι δυσχερεῖς οἰκονομικὰς, εἴτε λόγους διαψεύσεως τοῦ αἰσθημάτων, ὅπερ ἔγρεφον δι' ὠρισμένα πρόσωπα, εἴτε καταστασιν νευρασθητῆ καθιστώσαν ἀφόρητον τὴν ζωὴν αὐτῶν, εἴτε ἄλλους λόγους παρεμφερεῖς, πάντα ταῦτα βράσιν και αἰτίαν ριζικὴν ἔχουσι τὴν ἀπιστίαν.

Ὁ μέγας πόλεμος, τὸν ὁποῖον ἐπέζησεν ἡ ἀνθρωπότης μεθ' ὅλων τῶν φορικαλοτήτων και τῶν δεινῶν αὐτοῦ, ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος ἡ πλήρης βροάνων και δυσκολιῶν και οἰκονομικῶν δυσχερειῶν, κληροδοτηματικῶν τοῦ συγκλονισαντος ὀλοκλήρου τὴν ἀφελωπότητα πολέμου, ὁ ὄργανισμός πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν και τὴν εὐκόλον ἀπόκτησιν ὑλικῶν ἀγαθῶν, ὄργανισμός ὑπάρχων μὲν και πρῖν, πλην τερρασιῶν, ἀνακτυχθεῖς και ἐξελιχθεῖς μετὰ τὸν πόλεμον τὸν καταδείξαντα τὴν μηδαμιότητα τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀτομου και κοινωνικῆς μονάδος, ἅπαντα ταῦτα συνετέλεσαν, ὥστε ὁ ἀνθρώπος ν' ἀποκόσῃ τὴν πνευματικότητα αὐτοῦ, τὰ ἰδεώδη, ἀίτια τῶν ἐνεψύχων, τὴν πίστιν του εἰς τὸν Παντοδύναμον και Παντοδότην Θεὸν, και νὰ προσηλωθῇ δι' ὅλων τῶν σωματικῶν αἰσθησεων αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν και νὰ λατρεύσῃ τὴν ὕλην.

Και συνέπεια τῆς ἀποξηρασεως ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τοῦ ζωαγόνου συναισθημάτων τῆς πίστεως εἶναι τὸ διαισθητικὸν ἀπασαν τὴν ὑπαρξίν και τὴν ζωὴν αὐτοῦ περιορίζει εἰς τὸν πεπερασμένον ταῦτον και ἐσπαρμένον διὰ πικρῶν και ἀπογοητεύσεων κοσμον. Τα πάντα διὰ τὸν ἀνθρώπον τῆς ὕλης και τοῦ χοήματος περιορίζονται ἐδῶ. Πέραν τοῦ ταφου μηδὲν ἢ ἀμφιβολία.

Ἄς προσάτιη ὁ Χριστὸς «μὴ μεριμᾶτε τῇ ψυχῇ

ὑμῶν τί φάγητε και τί πῖντε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐκδύσησθε: οὐχί ἡ ψυχὴ κλείων ἐσσι τῆς τροφῆς και το σώμα τοῦ ἐνδύματος;» (Ματ. 6, 25). Ἄς λέει «ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ και τὴν δικαίαν σὺνην αὐτοῦ, και ταῦτα πάντα προστεθήσονται ὑμῖν» (ἐ, ἀν 6, 33). Ἄς βροντοφωνῆ ὁ Ἀπόστολος «οὐκ ἔχομεν ὅτε μένουσι κελίον, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐκζητοῦμεν» (Ἑβρ. 9, 14). Ἄς ἐκκαταλαβάνῃ ἡ Ἐκκλησία καθ' ἡμῶν οἱ πάντα τὰ ἀνθρώπων ἀποκλινοῦνται μετὰ τὴν και ἀποκλινοῦνται ἐν ὁμοῦ τῷ φθαλέμῳ διὰ τὸν ἀνθρώπον. Ὁ χριστιανός, δυστυχῶς ἀστυα ταῦτα πλην ὅπως θὰ ἦτονε και ἄλλα τι, δὲ πρὸ εἶναι ὑποχρεωμένος μόνον νὰ ἀκούσῃ χωρὶς νὰ ἔχη τὴν ὑποχρεωσιν νὰ ζῆσῃ, νὰ αἰσθανθῇ τὰς ἀληθείας ταύτας τῆς Ἐκκλησίας και νὰ συμμορφώσῃ πρὸς αὐτὰς τὸν βίον και τὰς πράξεις του. Ἡ ἀπιστία ἔχει τόσον προχωρήσει, ὥστε κατακτησε τὸν ἐσωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου και τὸν καταστήσῃ αἰχμάλωτον αὐτῆς.

Πλην ἡ ἐπικράτησις ἐν τῷ συγχρότῳ ἀνθρώπῳ τῶν κτηνωδῶν ὀρεξεων και ἐκθυμιῶν και ἡ ἐξαφάνισις ἐκ τῆς ψυχῆ, αὐτοῦ τῆς μεγαλειουργοῦ πίστεως ἔχει ὡς ἄμεσον και φυσικὴν συνέπειαν και τοῦτο: και αὐτὴ ἡ πρόσκαιρος ζωὴ, εἰς ἣν τόσον προσεκολλήθη δι' ὅλων τῶν αἰσθησεων αὐτοῦ και αὐτὴ ἐν ἔχει δι' αὐτὸν τὴν σημασίαν, οὐτε τὰς ἐξουσίας, τὰς ὁποίας παρουσιάζει εἰς τὸν πιστεύοντα και πισθαρχοῦ, τα εἰς τὸ θεῖον θέλημα χριστιανόν.

Και ὁ λογος εἶναι ἀπλουστατος. Ὁ ἀπιστος πεποιθὸς μόνον εἰς τὰ ἀγαθὰ του και ἀντικειμενικὸν σκοπον τοῦ βίου ἔχων τὴν ἀποκλειστικὴν εἶναι ἐσσηρημένον τοῦ ὅπλου, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς ἀπειλοῦσας τῆς ζωῆς και θά θνητῆς νὰ παλαισῃ πρὸς τὰ δεινὰ αὐτῆς. ἔχει τὴν ἰσῆν οἱ ἡ ἐλπίσις αὐτοῦ ζωὴ πρέπει νὰ εἶναι δι' αὐτὸν κήπος πεφυτευμένος δι' ἀνείων και περιρροόμενος δια ὀροσερῶν και κρυσταλλινῶν ὕδατων, ἔσρητη και πανήγυρις χορῶν και εὐθυμίας διαραῆ εἰς αὐτὸν παρέχουσα, συμπόσιον προσφέρον εἰς αὐτὸν φηγγιὰ ὀρεκτικὰ και πλούσια, ποτα ἡδῆς και μεθυστικὰ. Και ὅταν ἐσκήψῃ ὡς κεραιὸς ἡ δυστυχία, διαν τὸν καταλάβῃ με τὸς γαμψαὺς τῆς δουχίας ἢ συμφορᾶ, διαν τὸν πληξῇ ἢ ἀποτυχία, τότε ἀσθηματικῶς, ἀπηθαλιούχης, μόνον ἐφόδιον ἔχων τὴν ἀπιστίαν γίνεται παιγιον τῶν γεγονότων, ἀπογοητεύεται, ἀδημονεῖ και σκέπτεται νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ζωὴν του διὰ τῆς αὐτοκτονίας.

Ἄλλ' ἐάν εἶχεν ἐντὸς του τὸ πῦρ τῆς πίστεως και τῆς ἐλπίδος, οὐδαποτε μὲν θὰ προσέδιδεν εἰς τὰ γήινα ἀξία μεγαλαίεραν ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν ἔχουσι, θὰ

γνωρίζε δὲ ὅτι ταῦτα εἶναι τραπῆτα καὶ δὲν θὰ εὐρισκον, κατὰ συνέπειαν, αὐτὸν ἀπροσδόκηστον εἰ συμφοραὶ τοῦ βίου. Θ) εἶχε τότε ὑπ' ὄψιν τὸ τοῦ Μ. Βασιλείου, λέγοντος «ὡσπερ θάλασσαν ἀμήχανον ἐπὶ πολὺ τὴν αὐτὴν διακίεσαι· τὴν γὰρ νῦν λείαν καὶ σταθεράν, μικρὸν ὕστερον ὄψει βίαις ἀνέμων τραχυνομένην... οὕτω καὶ τὰ τοῦ βίου πράγματα, ὀρθῶς λαμβάνει περιστροφῆς ἐφ' ἑκάτερα»—Οὐδέποτε θὰ ἐλησμοῖαι τὴν σοφωτικὴν συμβουλὴν τοῦ χουσοῦ τὴν γλῶτταν Ἰωάννου ἐπιδόντος «πάντων σου τῶν πραγμάτων κατευδουμένων, ἐκδέχου μεταβολήν· καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν ἀπροσδοκῆτων συμφορῶν κυκλοῦμενος, ἔλαττε τὰ χροσὰ καὶ τὰ κρεῖττονα». Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις στίχημα πολυτιμώτατον δι' αὐτὸν θὰ ἐχρησίσμευον οἱ ὠραῖοι ἐκείνοι στίχοι Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου :

Τροχὸς ἐστὶν ἀσάτως πεπηγμένος
ὁ μικρὸς οὗτος καὶ πολυτεοπος βίος·
Ἄνω κινεῖται καὶ περισπᾶται κάτω,
οὐ γ' ἴσταται γὰρ, κἂν δοκῇ πεπηγέναι.
Φεύγων κρατεῖται, καὶ μένων ἀποτρέχει
Σειριτᾶ δὲ πολλὰ καὶ τὸ φεύγειν οὐκ ἔχει.
Ἐλκει, καθέλκει τῇ κινήσει τὴν στάσιν.
Ὡς οὐδὲν εἶναι τὸν βίον διανοήσασθαι
Ἦ καπνὸν, ἢ ὄνειρον, ἢ ἄ·θος χιόνης.

† Ο ΠΡΩΤΟΥΥΓΓΕΛΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Οἱ ἀναρχικοὶ γεωργοὶ

Κυριακὴ ΙΓ' Ματθ.—6 Σεπτεμβρίου.

«Καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν, ὃν δὲ ἀπέκτειναν». (Ματθ.ιη' 21,35)

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ. Δικαιῶς ἐξεγείρεται ἡ ἀδιάφορος συνείδησις κατὰ τῶν ἀπίστων τούτων ἔνοχων· καὶ ἡ ἀγανάκτησις παντὸς εὐσεβοῦς καρποφύεται, διὰ τὸ ὑπὸ τοὺς γεωργοὺς τούτους ἐμβλέπει τὸν ἀρχηγὸν «ἐνδὸς» λαοῦ «ἀ ἐπαναστατῶσαι κατὰ τῆς ἐξουσίας τοῦ Θεοῦ. Διδότι ὁ οἰκοδεσπότης εἶνε ὁ Θεός, ἀμπελῶν τῆς Π. Διαθήκης ἢ θεοκρατικῆ κοινωνία, γεωργοὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ οἱ ἡγέται, οἱ δὲ φραγμοὶ καὶ ὁ ληνὸς καὶ οἱ πύργοι εἶναι ὡς τόσα σύμβολα τῆς μερίμνης τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τούτου... Οἱ ἀναρχικοὶ γεωργοὶ τῆς παρορθολῆς εἶναι καὶ ἐκ τῶν χριστιανῶν ἐκείνων, οἵτινες, χριστιανοὶ αὐτοὶ βαπτισθέντες, πολιτεύονται ἐν τῷ βίῳ των ὡς ἐπαναστάται κατὰ τῶν θεῶν νόμων. ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ: Α' Αἱ ἀναλαμβάνουσιν ὑπὸ τοῦ χριστιανοῦ ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Β' Ἡ ἀναρχικὴ διαγωγή. Γ' Ἡ βεβαία τῶν ἀναρχικῶν καταδίκη.

ΜΕΡΟΣ Α'.—Αἱ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ ὑποχρεώσεις (Ματθ. 21,33).

Α'. Τὰ δικαιώματα τοῦ οἰκοδεσπότη (α') ἀδιαφιλονεικῆτα: εἶναι ὁ κύριος... β) ἀπόλυτα: αὐτὸς μό-

νος κατέβαλε τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀμπελῶνος μερίμναν. Β'. Τὰ καθήκοντα τῶν γεωργῶν. α') σεβασμοῦ· β') καθήκον ἐγγνωμοσύνης· γ') καθήκον ἀπολύτου ὑπακοῆς.

Ἐπὶ τοὺς ὅρους τούτους ἀποδημῶν ὁ οἰκοδεσπότης, ἐμπιστευόμενος ὁ Κύριος τὸν λαόν του, ἐξέδωτο τὸν ἀμπελῶνα εἰς τοὺς ἡγέτας αὐτοῦ καὶ ἐκδίδοι τὸν χριστιανικὸν λαόν καὶ νῦν εἰς τοὺς κυβερνήτας τῆς Ἐκκλησίας του, τῆς Πολιτείας, τῆς Κοινωνίας, τῆς οἰκογενείας, τῶν Σχολείων... καὶ εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν χριστιανῶν ἐν γένει τὸν ἀμπελῶνα τῆς καρδίας του...

ΜΕΡΟΣ Β'. Ἡ διαγωγή τῶν ἀναρχικῶν (Ματθ. 21,34-39)

Α'. Πρώτη ἀναρχικὴ ποῦλις. Καταπάτησις τῆς δικαιοσύνης. α') Ποῦ εἰ ἀναληφθεῖσαι ὑποχρεώσεις; β') Ποῦ ἡ συναίσθησις τῶν εὐθύνων; γ') ποῦ τῆς ἐγγνωμοσύνης τὸ κέντρον;

Β'. Δευτέρα ἀναρχικὸς ἀπόδειξις. Κατάπεισις τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀνάγκης. α') διαγωγή πρὸς τοὺς δούλους, β') πρὸς αὐτὸν τὸν υἱὸν τοῦ Κυρίου.

Τὶ διαφέρουσι οἱ χριστιανοὶ κυβερνῆται καὶ ἕκαστος δὲ ἀτομικῶς, ὅταν ὄχι μόνον ἀκόρως ὑπὸ χριστιανικῆς ἐποψίης ζῆ, ἀλλὰ καὶ κερδὸν καρπῶν φέρη, ὅσαι μὴ εἶχε σχέσιν πρὸς τὸν Χριστόν; Διὰ πόσους δὲ ὁ χουσοὺς καὶ ἡ ὕλη δὲν εἶναι ἀπορμαὶ καὶ ὠνῶν ἀκόμη ἀδελφῶν; καὶ αὐτοκρατιῶν;

ΜΕΡΟΣ Γ' Ἡ καταδίκη (Ματθ. 21,40-42)

1. Ἐπιπτώσις ἀπὸ τῶν θέσεων.
2. Ἀντικατάστασις τῶν χαρίτων.
3. Ἐπίδηον ἐρείπει.

Δὲν ἀληθεύουσι ταῦτα μόνον διὰ τοὺς παθόντας ἤδη αὐτὰ Ἰουδαίους, φωνεῦσαντας προφήτας καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ... Ἡ νομίζομεν οἱ χριστιανοὶ, μάλιστα οἱ ἔχοντες εὐθύναις ἀπὸ γε τῆς θέσεως, περὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἄλλων, ὅτι ἀρκεῖ ἡμῖν τὸ βάπτισμα ἢ τῆς ἐπιστήνης τὸ χάρισμα, ἵνα σώσωσιν ἡμᾶς;

ΕΠΙΛΟΓΟΣ. Τὸ σοβαρὸν τῆς παρορθολῆς ταύτης διδάγμα δὲν θὰ ἐνεσηνώσῃ εἰς τὰ στήθη ἡμῶν τὴν συναίσθησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Θεοῦ ἐφ' ἡμᾶς; Τὰ πάντα, καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰς τὸν Θεὸν καὶ μόνον ὀφείλομεν. Εἰς αὐτὸν ἄ· εἶμεθα πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι ὑπῆκοοι. Ἄς σεφερθῶμεν σοβαρῶς; ποῦ ἐξωθοῦνται οἱ κατὰ τοῦ Θεοῦ ἐξεγείροντες καὶ ἐξεγείρομενοι, ὅποῦν δὲ ἀπεπαιτίως χαρίτων ἀξιοῦνται οἱ πιστοὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λάτρεις.

E.I.K.

ΕΚΘΕΣΙΣ

τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς κρίσεως διαγωνισμοῦ πρὸς συγγραφὴν Κατηχίσεως καὶ Ἱερῶς Ἱστορίας διὰ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα.

Μακαριώτατε,

Κατόπιν τῆς Σεπτῆς ἐντολῆς Ὑμῶν, ὅσας κρῖομεν τὰ ὑποβληθέντα ἔργα ἐν τῷ διακηρυχθέντι διαγωνισμῷ πρὸς συγγραφὴν Κατηχίσεως καὶ Ἱερῶς Ἱστορίας διὰ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, προσέβημεν

εις τὴν μελέτην τῶν ὑπερβληθέντων ἔργων καὶ ἤδη ὑποβάλλομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Πατρότητι τὰς ἑπ' αὐτῶν ἐρσεις ἡμῶν.

Ἐκ τῶν ὑπερβληθέντων δύο Κατηχητικῶν ἔργων κρίνομεν βιβατευτέον τὸ ἔχον ὡς ἐπιγραφὴν τὸ ρητόν: «Πρῶξις τῆς θεοδόμητος ἔστιν ἡ πίστις ἢ ἐνοὶ φήρουσα τὸν πιστεύοντα τῷ Χριστῷ» [Μελέτης Πηγῆ].

Τὸ ἔργον τοῦτο, διηρημένον εἰς τρία μεγάλα τμήματα, ἐξεταζόμενον ἀπὸ καθαρῶς ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως εἶναι ἄριτότατον καὶ δύναται νὰ διεκδικήσῃ τὴν θέσιν μεγάλῃς Κατηχήσεως, καταλλήλου δι' ἀνώτερα Κατηχητικά Σχολεῖα καὶ δυναμένης νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἄριστος ὁδηγὸς καὶ αὐτῶν τῶν διδασκόντων τὸ μάθημα τοῦτο.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τέμνει ἀληθῶς νέαν ὁδὸν εἰς τὴν Κατηχητικὴν μεθοδολογίαν, διότι ἐκτός τοῦ ὅτι τὸ ἔργον φέρει καὶ ἀπολογητικὸν χαρακτήρα καὶ ἐδράζει οὕτω διὰ τῆς πειθοῆς καὶ ἐν τοῖς πλείστοις διὰ τῆς ἀπειδείσεως τὰς βίβσεις τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, παρουσιάζει καὶ ἄλλην ἀκίμη καινοτόμον ἐμφάνεισιν εἰς τὴν καθ' ὅλου ἐξέλιξίν του, καθ' ἣν ἐκτός τοῦ καθαρῶς δογματικοῦ καὶ ἠθικοῦ μέρους ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὸ «Λειτουργικόν», πολὺ σημαντικὸν διὰ τὴν ἁγίαν γνῶσιν τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας. Ἡ διείρησις τῆς ἐπισημαίνει τὸ ἔργον, διὰ νὰ καταστήσῃ σαφέστερον τὰ Χριστιανικὰς ἀληθείας καὶ διὰ νὰ δώσῃ πλῆρες τὸ κατηχητικὸν σύστημα πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς πίστεως καὶ μόρφωσιν ὀρθοδόξου χριστιανικῆς συνειδήσεως τοῦ ἀναγνώστου.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον παρουσιάζει γλῶσσαν ὑψηλὴν, ὕψος διηρημένον μὲ πλουσίαν ἑλληνικὴς ἐκφράσεως, ἐπιστημονικὰς ὀρολογίας πολλὰς καὶ καινολόγους καὶ ἐκτετατὴν τοιαύτην, ὥστε τὸ ἔργον νὰ εὐρύνεται τῶν ὄρων τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ νὰ ἀπβαίῃ ἔργον ἀνώτερον τοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν ἀπβλέπει ὁ διαγωνισμὸς. Πάντω ὅμως ὡς νεώτερον σύστημα Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς διδασκαλίας εἶναι ἄριστον ἀπόκτημα διὰ πάντα Χριστιανόν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπορρίπτει τὴν Ἱερὰν Ἱστορίαν, διότι εἶναι παλαιὸν σχολικὸν ἔργον, ἐκλεδομένον καὶ μὴ συγγραφὴν εἰδικῶς διὰ τὸν σκοπόν, ὃν ὀρίζει ὁ διαγωνισμὸς.

Εὐπειθέτως τοι

† Ο ΠΡΩΤΟΔΥΓΚΕΛΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

† ΔΕΚΙΜ. Π. ΚΑΛΛΙΟΝΤΖΗΣ

† ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ Κ. ΝΗΣΙΩΤΗΣ

Ἀναμνηστὸς τοῦ ἁγίου ἁγίου φηροῦ ἐπέωσθη ὁ συγγραφεὺς τῆς βιβλιοθήκης Ἱερῆς Κατηχήσεως εἶναι ὁ αἰδὸς **Κωνσταντῖνος Καλλιόντζης**, Πρωτοπρεσβύτερος καὶ Πρωτοψάλτης τῆς ἐν Μαγχεσσίᾳ Ἑλλην. Κοινότητος.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Ἡμεπίσημος Βουλγαρικὴ τῆς Σόφιας ἐφημερίδα ἄπορεῖ καὶ ἐξίσταται διὰ τὴν μεγάλην ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν προξένησεν ἐν Ἑλλάδι ἡ τόσον μικρὸν, ἀπλοῦν καὶ ἀσήμαντον γεγονός, εἶον ἢ γνωστὴ δολοφονία τοῦ ἐγκρίτου Ἑλληνοστυχημαχίτου Δέν ἐκπληττόμεθα διὰ τὴν ἐκπληξίν τῆς, γνωρίζοντες, ὅτι ἐν Βουλγαρίᾳ, καὶ καθ' οἰανδήποτε ἀκτίνα οἰαομένηποτε Βουλγαρικῆς δράσεως, δὲν ἐγνωσθῆ ἀκόμη πόσον τιμᾶται ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ. Ἡ, μᾶλλον, τοῦτο μόνον εἶνε ἀκόμη καὶ σήμερον ἐγνωσμένου: ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀθρώπου οὐδὲ μίαν ἔχει ἀξίαν.

§§ Διευτυπώθη ἐν ἐγκρίτῳ ἑσπεριῶν ἐφημερίδι παράπανον ἐν ξενοδοχείῳ τοῦ Λουτρακίου χάριν λουτρῶν στεγοζομένου πολίτου, διαμαρτυρομένου κατὰ φόρου εἰσπραττομένου πρὸς Ἱδρυσιν Ἱσρατικῆς Σχολῆς ἐν Κορίνθῳ. Καὶ ὁ μὲν φόρος, εἰς ὑπὲρ ἰδρύσεως Ἑταρχεματικῆς Σχολῆς ἐν Κορίνθῳ, δὲν ἐθεσπίσθη δ' ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Κορίνθου, ἀλλ' ἐπεβλήθη ἐὰν νόμου ὑπὸ τοῦ Κράτους τῇ συναινέσει τῶν Κορινθίων, εἰς οὗ ἐπάγεται τὸ Λουτρακίον, διερμηνευθεῖσιν εἰς τὴν Κυβερνήσειν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Κορινθίας. Ἀλλὰ τὴν διαμαρτυρίαν ταύτην εὐδοσκομεν ἄτοπον ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν τόσος κόσμος λουομένων ἢ διασκεδιδόντων ἐν τῇ εἰρημένῃ λουτροπόλει δύναται καὶ θέλει ἐκ τῶν τοσούτων δαπανῶν του νὰ ἀφαιρέσῃ καὶ ἀσήμαντόν τι ποσοστὸν ὑπὲρ σπουδαιοτάτου κοινωφελοῦς σκοποῦ. Δὲν ὑπάρχει δὲ τοῦ ἐν λόγῳ φόρου σκοπὸς ἰερώτερος τῆς περισυλλογῆς τῶν κορασιῶν εἰς Ἱδρυμα, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐχομένων τῶν πατρῶν ἐντίμων οἰκογενειάρχων θὰ ἀποτρέπη τὰς ἑλληνας θυγατέρας ἀπὸ τῶν δικτύων τῆς κατολικῆς προπαγάνδας τῶν γνωστῶν φραγκοκατολογαίων. Ἡ ὑφ.σταμένη ἀπὸ τινος κρίσειν ἑλληνικῆ οἰκογένεια ἔχει ἀνάγκην τονώσεως διὰ συντόνου μορφώσεως καὶ προπονήσεως γνησιῶν ἑλληνίδων μητέρων, πρέπει δὲ νὰ ἔχῃ χαθῆ παντελῶς τὸ αἶσθημα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀξιοπροπέιαι, διὰ νὰ γογγύσωμεν ὅτι ἀφαιροῦνται ὀλίγα τινὰ κερμάτια ἀπὸ τὸ βαλάντιόν μας πρὸς ἀναστολὴν τῆς οἰκογενειακῆς ἡμῶν διαρροῆς, καθ' ἣν στεγμῆς ἀλογίστως δαπανῶμεν περιουσίας ὅλας ἐφ' ἃ μὴ δεῖ.

§§ Καθ' ἡμέρας σχεδὸν λαμβάνοντες ἀφορμὴν νὰ μεμφισμαρῶσωμεν διὰ τὸ σοβοῦν καὶ ἀνὰ τὴν σύγχρονον ἑλληνικὴν κοινωνίαν αἴμα τῆς παντοίας διαφθορᾶς, πρὸ ἡλίου πόσην ἀνακούφισιν ἀπολαμβάνομεθα, ὁσάκις εὐρισκόμεθα πρὸ γεγονότων καὶ φαινομένων μαρ-

τυρούντων ότι ἀνθρώποις ἐν τῷ περὶ ἡμᾶς βορβόρῳ ἄνθη, τῶν ὁποίων ὀφείλομεν νὰ ἐξάρωμεν τὰ ἀρώματα. Ὁ χρονογράφος τῆς «Ἐστίας» ἀφηγεῖται, μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ χάριτος, πῶς κύριος, συγκινηθεὶς ἐκ διαλόγου τινὸς τοῦ ἴδιου τοῦ εὐεργετικωτάτου Λευκοῦ Σταυροῦ κ. Σπ. Μαρσοῦκα μετὰ πρόσφυγος περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προικοδοτουμένων ἀπόρων κορῶν, ἐνεχάρισε ἀμέσως εἰς αὐτὸν πεντακισχιλίαις δραχμαῖς, ὅπως δι' αὐτῶν προικίσῃ ὀρφανὴν πρόσφυγα ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον ὄρον νὰ φέρῃ αὐτὴ τὸ ὄνομα τῆς θανούσης συζύγου του. «Θέλω νὰ ὑψώσω ἕνα μνημεῖο στὴ γλυκαῖά μου πεταμένη. Καὶ τώρα πού σὰς ἀκουσα, «ἔτι τι μοῦ εἶπε μέσα μου ὅτι τὸ ὀραιότερο μνημεῖο πού μποροῦ νὰ στησῶ, τώρα πού ἔκλεισε τὸ δικό μας σπίτι, εἶνε ν' ἀνάξω ἕνα καινούργιο σπίτι, πού θὰ τὸ κυβερνᾷ ἡ ψυχὴ τῆς. Ἔτσι μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ τὴν ἀναστήσω μὲ τὸ ὄνομά τῆς σὲ μιὰ καινούργια ζωὴ. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ποσὸν αὐτὸ πού σὰς προσφέρω, εἶνε γιὰ τὰ θεμέλια τοῦ μνημείου. Γιατὶ δὲν θὰ περιορισθῶ ἕως ἐδῶ. Ἡ χάρις μου θὰ ἦνε νὰ μὴν ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸ μνημεῖον, ὅπου θὰ ἐνθρονισθῇ ἡ ψυχὴ τῆς νεκρᾶς μου, νὰ προστατεῦσω τὴν εὐτυχία του, νὰ παρακολουθῶ τὰ παιδιὰ πού θὰ γεννηθοῦν καὶ θὰ μεγαλώσουν ἐκεῖ μέσα, νὰ ζήσω κὶ ἐγὼ τὴ ζωὴ τοῦ νέου αὐτοῦ σπιτιοῦ. Ἐννοήσατε; Ἡ ὁμῶνυμιος τῆς μακαρίτιδος ἀνευρέθη αὐτεστυγμεί, καὶ τὸ λευκὸν τῆς συζυγικῆς ταύτης ἀγάτης μνημεῖον θὰ στηθῇ κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Πίσσον ἄρωμα εὐγενῶν αἰσθημάτων ἀναδίδεται εἰς τὴν περὶ ἡμᾶς ἀποπνικτικὴν ἀτμόσφαιραν ἀπὸ τὰς τυχαίως ἀνεκαλυπτομένας αὐτὰς ψυχὰς!

§§ Μεγάλων ἑορτῶν ἐπικειμένων ἐν τῇ ἐπικρατεῖα τῶν Ρωσικῶν Σαρβῶν ἐπὶ τῇ διακοσμητικῇ τῆς ἐν Πετρούπολει Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ἡ Σαρβητικὴ Κυβέρνησις συνεκάλεσεν εἰς τὴν νῦν Λένινγκραντ (Περούπολιν) τὰ Πανεπιστήμια, τὰ ἐπιστημονικὰ Ἰδρύματα ὅλου τοῦ κόσμου, ὑπουργοὺς τῆς Παιδείας πάντων τῶν Κρατῶν καὶ τὰς διασημοτέρας ἐπιστημονικὰς κορυφὰς πρὸς συνεροπασμὸν τοῦ ἱωβιλαίου. Ἀπὸ τοῦδε προβλέπομεν τὸ ἀποτέλεσμα. Ὅσοι θὰ δεχθῶσι τὴν πρῶσιν, θὰ ἐπανακάμψωσι τεταρταμῆμοι ἐκ τῶν ἐπιδηξέων τοῦ Μπολσεβισμοῦ καὶ διαπύρσοι κήρυκες τῶν ὀρασιότητων, τὰς ὁποίας θὰ ἐπιδηξώσιν εἰς αὐτοὺς οἱ ἐπίσημοι ξενιστοὶ των. Αὐτὸς δὲ καὶ εἶνε ὁ κύριος σκοπὸς τῶν Μπολσεβικῶν: νὰ πείσῃσι παντοιοτρόπως τοὺς ἐπισκέπτας των, ὅτι ἡ ἀδιωκὸς συκοφαντικὴν ἐν Ἰσοβιλαίᾳ θεραπεύει τὰς Ἐπιστήμας μεθ' ἧσον σεβασμοῦ καὶ οἰονδηγοσε πεπολιτισμένον Κράτος. Μάταιος κόπος διὰ τοὺς εἰ-

δότας τὰ ἀληθινὰ πράγματα. Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη μηνῶν ἐπιστήμων τέλειος τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ρωσικῆς γλώσσης ἔλθων ἐκ Ρωσίας ἀνεκκίονου πρὸς ἡμᾶς ὁμολογίας Πανεπιστημιακῶν καθηγητῶν, ὅτι ἐν Ρωσίᾳ δὲν ὑπάρχει πλέον ἐπιστήμη, τὰς δὲ λόγους περὶ αὐτῆς εἶνε αὐτόχρομα φενάκη καὶ λήρος.

ΕΠΡΟΜΟΝΙΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πανταχοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δι' ἐξήχθη μεγαλοκωπῆς ἡ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτότου, τοῦ εἰσιβῆ: λαοῦ πληρώσαντος τοὺς ἱεροὺς ναοὺς. Εἰς δὲ τὴν Τήνον οὐδέποτε παρετηρήθη ἡ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο γενομένη συρροή προσκυνητῶν. Μόνον οἱ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Παισιδῶν προσκυνηταὶ ὑπερέβησαν τὰς 60 000. Παρὰ δὲ τὸ ὑπερβολικὸν συνωστισμὸν τοσοῦτου πλήθους ἡ ἑορτὴ διεξήχθη μετὰ πίσης τῆξεως καὶ κατανύξω: προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Ἱεροῦρχου, μετὰ τῶν Σ β. Τηνίων Ἱερορχῶν, Θηβῶν καὶ Λαβαθείας καὶ Χαλκίδος, καὶ διὰ νέων γενομένων ἐσημειώθη ἡ δύναμις τῆς θείας χάριτος τῆς ἀποκαμμένης ἐκεί σαπτῆς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου.

—Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἐξεδήμησε πρὸς Κίριον καὶ τῇ ἐπ' αὐτὸν ἐκηδεύθη χοροστατοῦντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ὁ ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις ἱερῷ ναῷ κατ' ἀρχὰς μὲν τῆς Καπνικαρέας, εἶτα δὲ τῆς Χρυσοσηλαωτίσεως ἐπὶ πολλὰ ἔτη θεοσεβῶς ἱεροσεβῶς Ἀντωνίου Μεγαλίδου, Οἰκονόμου. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξῆρε δι' ὀλίγων τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος, ὃν ἀπεχομένης ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου ὁ αἶθεο. Ἡλίας Ἀνθροκόπουλος.

—Τὸ Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλῆσι. Ταμείου, ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 10 Ἀυγούστου, λαβὼν ὑπ' ὄψιν ἐκθεσίαν τοῦ Σ-β Μητροπολίτου Σύρου περὶ αὐθαιρέτων ἐνεργειῶν τοῦ Ἡ. οὐμενοσυμβουλίου τῆς ἐν Τήνῳ ἱερᾶς γυναικείας Μονῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐν σχέσει πρὸς τινὰ κληρονομίαν, καὶ ἀποκρίψας αὐτῷ τοὺς ὕμνον ἐνεργειῶν ἀπὸ τοῦ οἰκείου Ἱεροῦρχου, ἐπέβαλε εἰς αὐτό, σαφῶς καὶ τῷ νόμῳ, τὴν ἀνταρχεινὴν τινὴν ἐξουσίαν καύσεως.

—Συμφῶς καὶ ἔδοξεν ὁ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ ἐνομοκλήτων Ναῶν καὶ ἐκκλησιῶν Νόμου τοῦ Διατάγματος τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1923 ἀπαιτεῖται ὅπως πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξῆδων τῶν Μητροπολιτικῶν γυναικείων καταβάλληται ἰσάλογος κορὸν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Ναῶν κ. λ. κ. συμφῶς τῷ Νόμῳ 1245. Ὅθεν τὸ Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλῆσι. Ταμείου δι' ἐγκυ-

κλίου πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας ἐζήτησεν ὅπως ἐχόντες καὺτα ὑπ' ὄψει συστήσωσιν τὴν ἀποστολὴν εἰς τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον τῶν τυχόν παρὰ τῶν. Ναῶν καθυστερουμένων προσῶν, τὴν χορηγήσιν δὲ συμπληρωματικῶν πιστώσεων, ἐν ἧ περιπτώσει δὲν ἔχουσιν ἀναγράψει εἰς τοὺς προϋπολογισμοὺς αὐτῶν σχετικὸν κονδύλιον, τόσον διὰ τὸ τρέχον ἔτος, ὅσον καὶ διὰ τὰ καθυστερούμενα παρελθόντων ἔτων.

—Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ συγκαλέσας τὸν Κλήρον Ἀθηνῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὠμίλησε πρὸς αὐτὸν διὰ μακρῶν περὶ τοῦ ἐσχάτως ἐκδοθέντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῶν Ἐνοριασθῶν Ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. ἀξίως τὴν πίστην αὐτοῦ ἐφαρμογὴν καὶ τονίσας τὴν ἀνάγκην τῆς καθόλου ἐκκλησιαστικῆς δράσεως τοῦ Κλήρου. Ἀνέφερε πρὸς τοὺς ἄλλοις τὰς ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἵδρυσιν Σχολείων, χάριν τοῦ λαοῦ. Μετὰ τοῦτο ὁ Μακαριώτατος ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὸν ἀρχιμ. Προκόπιον Τζαβάραν, ὁμίλησαντα ἀναλυτικῶς περὶ τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ. Ἐν τῇ αἰεὶ ἱκανοὶ τῶν ἱερῶν ἐνεργήσαν μέτοχοι τῆς «Ὁρθοδόξου Ἐκπαιδευτικῆς Ἐνώσεως».

—Ἐπειδὴ πολλὰ τῶν Ἡγλιῶν τῶν Ἱ. Μονῶν, ὧν τοὺς προΐσιους το. ἔτους ἐτροποποίησε τὸ Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖου δι' ἀναφορῶν τῶν ἐκπυρόντων καὶ ζητοῦσι τὴν ἀναθεώρησιν τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως εἴτε ἐν ὅλῳ εἴτε ἐν μέρει, παρακλήθησαν εἰ Σεβ. Ἱεράρχαι ὅπως γνησίως εἰς ἅπαντα τὰ Ἡγλία τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν Ἱερῶν Μονῶν οὐ αἰ ἐπὶ τῶν προσημῶν τῶν Μονῶν ἐνδεδόμενα ἀποφάσεις τοῦ Διοικ. Συμβουλίου εἴνε ὀριστικαί καὶ οὐδεμία διαπίθη ἀναναρωρίζεται γεινομένη καθ' ὑπέροψιν τῆς διὰ τοῦ προΐμου ἐγκριτικῆς τοιαύτης. Ὅσον ἀπορῶ τὰς ἀναφορὰς τῶν Ἡγλιῶν, ἧ' ὧν ζητοῦνται συμπληρωματικαὶ πιστώσεις, οὐδεμίαν εὐνοίαν δύνανται εἶναι ἔχουσι ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν τυχόν ὑπερβάσεων, οὔτε δὲ δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀπολογισμοῦ τῆς διαχειρίσεως αἱ αἰτιολογίαι ὅτι ὑπέβησαν τὰ Ἡγλία αἰτήσεις χορηγήσεως συμπληρωματικῆς πιστώσεως καὶ ὅτι τὸ Διοικ. Συμβούλιον δὲν ἀπήνησεν εἰς αὐτάς, καθόσον ἡ σιωπὴ τοῦ Συμβουλίου ἐπὶ τῶν ζητούμενων πιστώσεων ἀνεξέκρεως σημαίνει ἀνησυχίαν χορηγήσεως τοῦ ὅτου. Κατὰ ταῦτα δέον τὰ Ἡγλία νὰ γνωρίζωσιν ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἐπὶ τοῦ προΐμου τῶν Ἱ. Μονῶν ἀπαγορεύεται

πᾶσα ὑπέροψις τῶν χορηγηθεισῶν δι' αὐτοῦ πιστώσεων, ἐπὶ ἀσφαλεῖ πρὸ τῆ καταλογισμοῦ αὐτῆς εἰς βάρους τοῦ ὑπολόγου Ἡγλίου.

—Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁμοφρονοφείου συνελθὼν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐψηφίσε τὸν ἀναθεωρηθέντα Ἐσωτερικὸν Κανονισμὸν τοῦ Ἰδρυματος καὶ ἔλαβε διαφόρους περὶ αὐτοῦ ἀποφάσεις.

—Διὰ τὰς προκαταρκτικὰς ἐργασίας τῆς ἱδρυθείσης ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου «Ὁρθοδόξου Ἐκπαιδευτικῆς Ἐνώσεως» πρὸς ἵδρυσιν Σχολῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας, μέχρι τῆς ἐγκρίσεως καὶ ἐκλογῆς τοῦ ὀριστικοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἐξελέγη Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμανδρίτου Χρυσόστομου Δημητρίου ὡς Προέδρου, Χριστοφῶρου Χαρζῆ καὶ Προκαπίου Καλλιωνίτζῆ Ἀρχιμανδρίτου ὡς ἀντιπροέδρων, Χαράλαμπος Π. Μαστάλου, Διευθυντοῦ τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου Παισιῶς, ὡς Γεν. Γραμματέως, Στυρίδωνος Μεγαλοκωνδύλου, κτηματίου, ὡς Ταμίου, καὶ τῶν κ. κ. Διον. Πετροχείλ ν, δικηγόρου καὶ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. τῆς Τραπεζῆς Ἰδιοκτησίας, Γεωργίου Ἀθανασιάδου καὶ Δημητρίου Κουμουτσόπουλου, καθηγητῶν, καὶ Ἀναστασίου Γκαλεσιάδη, ἱατροῦ, ὡς Συμβούλων. Παρακλήθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὅπως συμμετέσχουσι τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ οἱ ἐκ τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου Παισιῶς Γ. Στριγκας, Γ. Ἀναγνωστόπουλος καὶ Ἀγ. Μαραῖας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Στεταχόλης, τὸ συνέδριον τῆς διαθνοῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν, εὐτυχῶς αἱ ἐργασίαι ἤρχισαν τῇ 6 Αὐγούστου, ἀδιεφάρθη τῶν τυχόν παροικειάντων ἀκόμη εἰς τὴν Τουρκίαν Χριστιανῶν. Τὸ συνέδριον κατήρτισε μάλιστα διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν καὶ εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν ἀπαρτιζομένην ἀπὸ τῶν κ. Ντίκκινσον, Γενικὸν Γραμματέα τῆς Διαθνοῦς Ἐνώσεως τῶν συνδέσμων ὑπὲρ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν, ἀπὸ τοῦς Ἀμερικανοῦς ἐπισκόπου Μπράουν καὶ Ἀγγλοῦν, ἀπὸ τῶν Ἑλλετῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σουαζὺ καὶ ἀπὸ τῶν παρὰ τῷ συνέδριῳ ἀντιπροσώπων τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀμ. Ἀλβέρτων. Ἡ ἐπιτροπὴ, μεταβαίνουσα τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον εἰς τὴν Γενεύην, θὰ καταβῆλῃ πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως προαίτησιν ἐργασίας τινὰς τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν, ἡ ὁποία θὰ συνεδρῇ αἴτη τῆς, δὲ νὰ σωθῶν οἱ ἐν Τουρκίᾳ Χριστιανοί, ἀπὸ τοῦς

ἀπειλούντας αὐτοὺς ἀκ' ἡμῶν κινδύνους. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Βουλγαρίας ἠθέλησαν νὰ προκαλέσουν ἀποφάσεις αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν Βουλγάρων τῆς Μακεδονίας. Ἐπέδειξαν μάλιστα καὶ στατιστικὰς, αἱ ὁποῖαι ἀναβιβάζουν εἰς 600 χιλιάδας ψυχῶν τοὺς Βουλγάρους, οἱ ὁποῖοι κατέφυγον ὡς πρόσφυγες, αναχωρήσαντες ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Σερβικῆς Μακεδονίας. Τὸ Συνέδριον, μετὰ σχετικῆς ὁμιλίαν τοῦ κ. Δ. Μπαλάνου, μὴ ἀποδεχθὲν τὴν Βουλγαρικὴν αἰτίαν περὶ διεξαγωγῆς ἐιδικῆς ἐρεύνης δια τὴν τύχην τῶν Βουλγάρων τῆς Μακεδονίας, ἀπεφάσισε νὰ συγκροτήσῃ μόνον ἐπιτροπὴν, ἣ ὁποῖα νὰ μελετήσῃ τὸ γενικὸν πρόβλημα τῶν προσφύγων εἰς τὴν Ἀνατολήν. Τὸ Συνέδριον διώρισεν τὸν Ἑλληνα ἀντιπρόσωπον κ. Ἀλιβιζάτον διεθνή γραμματέα τῆς Βαλκανικῆς ὁμάδος. Οὕτως εἰς τὰς προσεχεῖς συνόδους τοῦ Συνεδρίου ὁ Ἕλλην ἀντιπρόσωπος θὰ εἰσηγηθῆται ἐκ μέρους τῶν τεσσάρων Βαλκανικῶν Ἔθνων. Ὁ Ρουμᾶνος ἀντιπρόσωπος ἰοιαιτέρως ὑπεστήριξε θερμότεα τὸν διορισμὸν αὐτόν.

—Τα ἑλληνικὰ σχολεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀνέρχονται εἰς 71, συμπεριλαμβανομένων καὶ αὐτῶν τῶν μητροπόλεων Χαλκηδόνος καὶ Δέρονος. Ἡ ἀρχιεπισκοπὴ Κωνσταντινουπόλεως, μὲ τὰς τριάκοντα κοινότητας τῆς, ἔχει 53 σχολὰς, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ 44 δημοτικαὶ καὶ 9 γυμνάσια, συμπεριλαμβανομένης τῆς κλεισθείσης Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου. Ὁ αἰὼ Βασπορος καὶ τὸ Μακροχώρι, τῆς μητροπόλεως Δέρονος, ἔχουν τέσσαρες σχολὰς, εἰς τὰς ὁποίας ἐφοίτησαν περὶ 795 μαθηταί. Αἱ σχολαὶ αὗται διαθετοῦν 19 διδασκάλους καὶ 7 τουρκοδιδασκάλους. Ἡ μητρόπολις Χαλκηδόνος, μὲ τὴν αἰσιακὴν παραλίαν τοῦ Βασπορου καὶ τὰς Πριγκηπονήσους—13 κοινότητες—ἔχει 14 σχολὰς δημοτικάς, μικτὰς ἀστικὰς, μὲ 2257 διδασκάλους καὶ 22 τουρκοδιδασκάλους. Τὸ Πέραν παρουσιάζει τὴν μεγαλειτέραν σχολικὴν κίνησιν. Εἰς αὐτὸ λειτουργοῦν, ἐκτὸς τῶν δημοτικῶν σχολῶν, καὶ τὰ γυμνάσια Ζωγράφαιον, Ζάππειον, Ἑλληνογαλλικὸν Λύκειον, Κεντρικὸν Παρθεναγωγεῖον καὶ Λύκειον Ἀποστολίδου, καθὼς καὶ τὸ ἰδιωτικὸν Ἑλληνογαλλικὸν Λύκειον Γ. Βουρίδου. Ἐξ αὐτῶν διοικοῦνται ὑπὸ τῆς κοινότητος: τὸ Ζωγράφαιον, τὸ Ἐθνικὸν Λύκειον, 5 δημοτικαὶ σχολαὶ ἀρρέων καὶ 3 θηλέων μὲ 1268 μαθητὰς καὶ 668 μαθητρίδας, ἔχουν δὲ 22 καθηγητὰς, 18 διδασκάλους 24 διδασκαλίτσας, 15 τουρκοδιδασκάλους καὶ προϋπολογισμὸν ἔσοδα 49.350 λίρας Τουρκίας καὶ ἔξοδα 69.900. Τὸ Ζάππειον μὲ προκαταρκτικὴν σχολήν,

γυμνάσιον καὶ διδασκαλεῖον εἶχε περὶ 345 μαθητρίδας, 11 καθηγητὰς, 16 διδασκαλίτσας καὶ 4 τουρκοδικῶν. Τὸ Κεντρικὸν Παρθεναγωγεῖον εἶνε δημοτικὴ σχολὴ μὲ ἡμιγυμνάσιον, εἶχε δὲ 492 μαθητρίδας, 3 καθηγητὰς, 16 διδασκάλους. Τὸ Λύκειον Ἀποστολίδου, δημοτικὴ σχολὴ καὶ γυμνάσιον εἶχε 232 μαθητὰς, 17 καθηγητὰς, 2 διδασκάλους, 8 διδασκαλίτσας, 4 τουρκοδιδασκάλους. Ἡ Μεγάλῃ Σχολῇ καὶ Φαναρίου, μὲ ἕξ τάξεις γυμνασίου, εἶχε 163 μαθητὰς, 12 καθηγητὰς, καὶ 2 τουρκοδιδασκάλους. Οἱ μαθηταὶ τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Χάλκης δὲν ὑπερέβαινον τοὺς 15. Τὸ Ἰσακείμιον Παρθεναγωγεῖον δημοτικὴ σχολὴ μὲ ἑπτὰ τάξεις γυμνασίου, εἶχε 361 μαθητρίδας, 6 καθηγητὰς, 8 διδασκαλίτσας καὶ 4 τῶν τουρκοδικῶν. Τὸ Ἑλληνογαλλικὸν Λύκειον Γ. Βουρίδου εἶχε 198 μαθητρίδας. Τὸ ὅλον οἱ μαθηταὶ τῶν ἑλληνικῶν σχολείων Κωνσταντινουπόλεως ἀνέρχοντο εἰς 14.549 μὲ 88 καθηγητὰς, 167 διδασκάλους, 156 διδασκαλίτσας καὶ 124 τουρκοδιδασκάλους καὶ τουρκοδιδασκαλίτσας. Συντηροῦνται αἱ σχολαὶ ἀπὸ τὰ διδάκτρα, τὰ κληροδοτήματα καὶ τὰς δωρεάς. Ἡ ἀνταλλαγὴ, ἡ ἔξοδος τοῦ ἑλληνικοῦ κληθυσμοῦ καὶ ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ἀγνώστον ποῖαν σχολικὴν κατάστασιν θὰ δημιουργήσουν, λείπουν δὲ αἱ ἐνθαρρυντικαὶ προβλέψεις. Ἡ ἐκ τοῦ φόρου τῆς παιδείας κρατικὴ ἐπιχορήγησις, ἣ προβλεπομένη ὑπὸ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης, καθίσταται, παρεχομένη δὲ θὰ ἐκάλυπτε τὸ σχολικὸν ἔλλειμμα τῆς ἑλληνικῆς μειονότητος.

—Ἡ ἔγγονὴ τοῦ Βικτωρος Οὐγκῶ, ἐν Παρισίοις ἐγκατεστημένη, προσήλθεν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, καὶ νῦν ἀποτελεῖ μέλος τῆς ἐν Παρισίοις ἑλληνικῆς ὀρθόδοξου Κοινότητος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Φώτιος ἐπιστροφῶν ἐκ Λονδίνου εἰς Παρισίους, ὡς ἐγράψαμεν, ἐγένετο δεκτὸς μετ' εὐλαβῶντιμῶν ἐν τῷ σταθμῷ ὑπὸ τῶν ἐν Παρισίοις ἐγκατεστημένων Ρώσων ἀρχιερέων, δεξιωσαμένων αὐτὸν εἶτα ἐν τῷ ρωσικῷ ναῷ, ἐνθα ἡ Α. Μ., θερμῶς ὑπ' αὐτῶν παρακληθεῖσα, ἀπήγγειλε τὸ Σύμβολον τῆς Πίσταως καὶ τὴν Κυριακὴν προσευχὴν ἑλληνιστί. Τῇ ἐπομένῃ ἐπεσκέψατο αὐτὸν ὁ προϊστάμενος τοῦ ἐν Παρισίοις ἑλληνικοῦ ναοῦ Ἀρχιμ. Γερμανὸς Βασιλάκης, ὃν ὁ Πατριάρχης ἀντεπεσκέψθη, ὅταν κατόπιν μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ναοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ἐν Παρισίοις Κοινότητος.

—Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας μετὰ

βραχυχρόνιον ανάκαυσιν ἐν τῇ λουτροπόλει Ἐβριάν μετέβη εἰς Στοκχόλμην, ὅπως συμμετάχῃ αὐτοπροσώπως τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐν εἰ συγκαλουμένου παγκοσμίου συνεδρίου περὶ τοῦ πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ («Universal Christian Conference on Life and Work»).

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸς ἀπέστρεψεν ἐξ Ἀγγλίας εἰς Ἱεροσόλυμα, ἀφου πρότερον ἐξ Αἰγύπτου, ὅθεν διήλθε καὶ ἐνθα ἐπὶ διήμερον ἐφιλοξενήθη ἐν τοῖς ἐν Ἀλεξανδρίᾳ Πατριαρχείοις, διεβίβασε τηλεγραφικῶς πρὸς τὴν Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα ἐντολὴν ὅπως οὐδεμία γαίτη εἰς αὐτὸν ἐπίσημος ὑποδοχῇ.

—Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Δαμιανὸς παρεκάλεσε τὸν Μακαρ. Πατριάρχην Ἀλεξανδρίας ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων ἐν τῷ ἐν Στοκχόλμῃ συνεδρίῳ περὶ τοῦ πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Πρό τινος ἐν Μόσχᾳ ἐγένετο μεγάλη ἐπιπενήμερον σύσκεψις εἰς τοὺς καιροὺς θεολογῶν ἐπιστημόνων, συναλθόντων πρὸς συζήτησιν ἐπὶ τῆς νῦν λυπηρᾶς καταστάσεως τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης ἐν Ρωσίᾳ συνεπεῖα τῆς ὑπὸ τῶν Μπολσεβικῶν καταργήσεως καὶ διακρηγῆς τῶν Θεολογικῶν Ἀκαδημιῶν καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης κρίσεως τῆς θεολογικῆς ἐπιστημονικῆς παραγωγῆς. Κατὰ τὴν συζήτησιν διαπιστωθέντος ὅτι ἐπ' ἐσχάτῳ προσπάθεια καταβλάσσεται πρὸς ἀναζωογόνησιν τῶν θεολογικῶν σπουδῶν καὶ τῆς θεολογικῆς μορφώσεως, εἰ καὶ διὰ μέσων περιορισμένων μὲν, ἀλλ' ὀπωσδήποτε δυναμένων νὰ ἐθιγρύνωσι τοὺς πνευματικῶν ἐργάτας τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, συνεστάθη ἐκκλησιᾶς πρὸς πάντας τοὺς παλιούς ἐν θεολογίᾳ καὶ ἐκκλησιαστικῇ ἐκπαιδευτικῇ δράσει συνεργάτας καὶ συναδέλφους, δι' ἧς ἐξεργάζονται ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ μορφωτικὸν αὐτῶν καὶ ἐπιστημονικὸν ἔργον καὶ μετάσχωσι τῆς ἀνακαινιστικῆς ἐργασίας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν γνώσεων, τῆς πείρας καὶ τοῦ ταλάντου των, βέβαιον ὅτι διὰ πάντας θὰ ὑπάρξῃ ἐνασχόλησις. «Ἐλθετε πρὸς ἡμᾶς, — γράφουσι μεταξὺ ἄλλων πρὸς τοὺς συναδέλφους των οἱ πρὸς σύσκεψιν συναλθόντες. Ἐργασθώμεν ὁμοῦ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἐν ἀδελφικῇ ἐνότητι, ἀγάπῃ καὶ ἐλευθερίᾳ. Ἐλευθερία ἐρεῦνης, ἐλευθερία σκέψεως, ἐλευθερία διδασκαλίας... Οὐχὶ αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν ὠνευρύνοντο πολλοὶ θεολόγοι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς τσαρικῆς Συνόδου; Τότε διὰ τὰ ὀνειροπολήματα ταῦτα μᾶς καταδίκων,

σήμερον κατέστησαν πραγματικότης...» Πρὸς συνήνοσιν τῶν ἀντιπροσώπων τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, καὶ τῶν παραγόντων τῆς ἐκκλησιαστικῆς μορφώσεως ἱδρύθη ἐν Μόσχᾳ εἰδικὸν «Καθηγητικὸν Γραφεῖον», ἀποτελούμενον ἐκ τῶν νέων καθηγητῶν τῆς ἐν Πετρούπολει Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Τιτλίνοφ, Μπαλιγκοφ, Ποκόφ καὶ Ζαρέν.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Οἱ ἀδελφοὶ Σπ. καὶ Ἰωάν. Σεββόπουλοι προσήνεγκαν ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης δοχ. χιλίας εἰς μνήμην τῆς ἀδελφῆς των Βασιλικῆς.

ΔΙΑΦΟΡΑ

—Ὁ αἰδ. William Axlag εἰς τῶν δοχαιοτέρων ἀμερικανῶν ἱεροπεσκόλων ἐν Ἰαπωνίᾳ, ἐδήλωσεν εἰς τὸ Συνέδριον τῶν ξένων ἱεροπεσκόλων, ὅπερ ἐσχάτως εἶχε συγκροτηθῆ ἐν Ν. Ὑόρκῃ, τὰ ἀκόλουθα: Ὁ Χριστὸς ἐμπνέει εἰς τὴν σημερινὴν Ἰαπωνίαν νέαν ἰσχύον καὶ νέον τρόπον ζωῆς. Τὸ Τόκιο, ἡ πόλις τῶν ὀνειρῶν καὶ τῶν ἐκστάσεων, ἐξαπατίζεται ὁλοῦν, εἰς τὴν θέσιν τῆς ἔρχεται μία πόλις δραστηρία, πρακτικῆ, εἰς τὴν ὁποίαν διαδίδεται ἡ ἐννοια τῆς εὐθύνης καὶ τῆς ἐλευθέρως θελήσεως· ἡ μεγάλη βιομηχανία, τὰ μεγάλα κακίστηματα διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ χριστιανισμοῦ. Μόνον εἰς τὸ Τόκιο ὑπάρχουσι σήμερον 200 χριστιαν. ἐκκλησίαι, αἱ διευθυνομένης παρ' ἰθαγενῶν κληρικῶν καὶ ὑπὲρ τὰ 250 κυριακὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα φοιτῶσιν ὑπὲρ τὰ 25000 παιδίων.

—Ἐν Ρουμανίᾳ κατ' αὐτὰς ἐξαπλοῦται ραγδαίως ἀνησημακὸν κίνημα. Πολυτίριθμοι Ἰουδαῖοι ὑπέστησαν ἐπιθέσεις καὶ εὐνομοὺς ὑπὸ τοῦ πλήθους.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δημητρίου Π. Πασχάλη. Σύρος.—Ἄνδρος. Ἐπιτῷ ἐρωτασμῷ τῆς ἐκατονταετηρίδος τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ Σύρου (1824—1924) ἐν «Κυκλαδικῷ Βήματι»

ΕΚΚΛΗΣΙΑ.
 ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΑΓΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΚΛΑΔΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
 Βασταρινοῦ: Διὰ τοὺς Νηιοὺς καὶ τὰς Μονὰς Δρ. 50
 Διὰ τοὺς Ἱεροῦς » 30
 Ἐξαπτερινοῦ. Φρ. Χρ. 50
 Ἀμερικῆς. Δολ. 3
 ΕΠΙΘΕΤΟΥΝΤΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ
 † Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ
 † Ο ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ
 ΕΠΥΡΟΥΝΤΕ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
 Καθηγητὸς τοῦ Πανεπιστημίου
 Γραφεῖα: Μάγαρα Ἀρχιεπισκοπῆς, Φιλοθέης 6, Ἀθήναι
 Τέλειαι: Ὁδὸς Ἐπικλίου 28, Ἀθήναι